

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 4940/22
27.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Јовишевић, адвокат из Панчева, Змај Јовина 5в, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Немања Марковић, адвокат из Панчева, Војводе Радомира Путника 2, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 1308/19 од 18.5.2022. године, исправљене решењем истог суда П 1308/19 од 16.6.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 1308/19 од 18.5.2022. године, исправљена решењем истог суда П 1308/19 од 16.6.2023. године, у ставу првом и трећем изреке и жалба тужене ББ из ..., **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1308/19 од 18.5.2022. године, исправљене решењем истог суда П 1308/19 од 16.6.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је обавезана тужена ББ из ... да на име дуга тужиоцу исплати износ од 419.528,86 динара са законском затезном каматом од 25.11.2021. године као дана вештачења до коначне исплате, у року од 15 дана од пријема писаног отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга исплати преко досуђеног износа до тражених 565.950,47 динара, за износ од 146.421,61 динар, са законском затезном каматом од дана вештачења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.788,00 динара са законском затезном каматом од

дана наступања услова за извршење до исплате у року од 15 дана од пријема писаног отправака пресуде.

Решењем Основног суда у Панчеву П 1308/19 од 16.6.2023. године, исправљена је ожалбена пресуда у уводу тако што је уместо погрешно наведеног дана доношења пресуде 18.5.2021. године, правилно наведен 18.5.2022. године, док је у преосталом делу пресуда остала неизмењена.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у ставовима првом и трећем изреке из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка одређено је тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена одлука морала укинути. Супротно наводима жалбе, првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи ни сама себи, ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произилазе из изведених доказа и целокупног стања у списима, нити постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку, самих тих исправа или записника и изведених доказа.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, парничне странке су закључиле брак 22.3.2001. године који је разведен правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву П2 176/19 од 25.3.2019. године. Брачна заједница странака је фактички прекинута 18.2.2019. године, када је тужена напустила породичну кућу у којој је до тада становала са тужиоцем и децом. Током трајања брачне заједнице тужилац је 9.11.2018. године закључио уговор о кредиту којим су му одобрена новчана средства од 300.000,00 динара, ради куповине монтажног објекта – киоска, који се налази у ..., површине 33,39 м². Предметни објекат купљен је на основу уговора о купопродаји овереног пред јавним бележником под УОП III 4385-2018 дана 2.11.2018. године, који је закључила тужена у својству купца са ВВ из ..., у својству продавца. Тужилац је за време трајања брачне заједнице, поред наведеног закључио и уговор о кредиту 6.12.2017. године, којим су му одобрена новчана средства у износу од 400.000,00 динара, а јуна 2018. године, од стране послодавца, одобрена му је каса узајамне помоћи у износу од 250.000,00 динара са периодом отплате од 24 месеца. Према исказима тужиоца и тужене, саслушаних у својству парничних странака, којима је суд поверовао, средства добијена из кредита искоришћена су за куповину монтажног објекта, враћање заједничких дугова, куповину огрева и подмиривање уобичајених потреба заједничког породичног домаћинства, новчана средства из касе узајамне помоћи су искоришћена за подмиривање трошкова прославе 18. рођендана детета парничних странака и трошкова заједничког летовања, а средства одобрена коришћењем кредитне картице тужиоца, странке су током трајања брачне заједнице користиле за подмиривање уобичајених потреба заједничког домаћинства. Од момента

прекида фактичке брачне заједнице 18.2.2019. године, тужилац је сам у целости измирио сва кредитна задужења. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Новака Савановића од 25.11.2021. године, на дан 18.2.2019. године, дуговање тужиоца по готовинском кредиту којим му је одобрен износ од 300.000,00 динара, износило је 293.159,37 динара, по кредиту којим му је одобрено 400.000,00 динара, дуговање је износило 302.695,23 динара, а дуговање по кредитној картици 66.120,56 динара и све наведене обавезе тужилац је измирио 8.8.2019. године путем рефинансирања. Дуговање тужиоца по основу касе узајамне помоћи на дан престанка брачне заједнице износило је 177.083,31 динар и тужилац је исто у целости измирио јуна 2020. године.

Полазећи од утврђеног да се у току трајања брачне заједнице парничних странака тужилац кредитно задужио ради куповине монтажног објекта и ради подмиривања потреба заједничког живота у браку, првостепени суд је закључио да постоји солидарна обавеза тужиоца и тужене за отплату наведених кредита, па стога по оцени првостепеног суда ова обавеза терети и тужиоца и тужену. Како је тужилац сам отплаћивао кредите након фактичког престанка брачне заједнице, има право да захтева од тужене да плати део обавезе који пада на њу, сразмерно њеном сувласничком уделу у смислу члана 423. став 1. Закона о облигационим односима.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. У образложењу одлуке првостепени суд је на јасан начин изложио садржину изведених доказа и дао правилну оцену истих. Жалбом тужене чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

Правилно је првостепени суд закључио да је тужилац плаћањем кредита из своје посебне имовине након фактичког престанка брачне заједнице и по разводу брака подмиривао заједничку обавезу која по закону терети оба супружника, будући да предметни монтажни објекат представља заједничку имовину парничних странака по основу стицања у браку, на којој су супружници сувласници свако са по 1/2, те да се тужилац током брачне заједнице задуживао закључивањем уговора о кредиту и коришћењем средстава из касе узајамне помоћи, која средства су коришћена ради подмиривања потреба заједничког живота у браку, па је правилно оценио да је тужена у обавези да тужиоцу накнади део издатака, односно половину исплаћених износа кредита, имајући у виду да је тужилац по престанку фактичке брачне заједнице на име отплате кредита у периоду од 18.2.2019. године до 8.8.2019. године, исплатио укупан износ од 661.975,16 динара и на име задужења из касе узајамне помоћи у периоду од 18.2.2019. године до јуна 2020. године исплатио 177.083,31 динар, па је тужена у смислу члана 423. став 1. Закона о облигационим односима у обавези да тужиоцу накнади износ од 419.528,86 динара са законском затезном каматом од 25.11.2021. године до коначне исплате.

Неосновано се жалбом тужене указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право одлучујући о захтеву тужиоца и да чињенично стање није правилно утврђено. Наиме, одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, док је одредбом члана 187. истог закона прописано да за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као и за обавезе које по закону терете оба супружника одговарају супружници солидарно својом заједничком и посебном имовином. Супружник који је из своје посебне имовине подмирио заједничку обавезу има право на накнаду од другог

супружника сразмерно његовом уделу у заједничкој имовини, за које важи законска претпоставка да су једнаки. Дакле код утврђеног да су средства из кредита потрошена на стицање непокретне имовине супружника, односно за подмиривање потреба заједничког живота у браку (што је, супротно наводима жалбе, утврђено из исказа парничних странака који су у наведеном делу били сагласни), одговорност за обавезе је солидарна и терети оба супружника, а дугови супружника у моменту престанка њиховог заједничког живота представљају пасиву у њиховој заједничкој имовини. Код солидарних дужника постоје њихови правни односи према повериоцима, али и њихов међусобни однос и тај однос се активира моментом исплате дуга повериоцу, дакле престанком односа на релацији поверилац солидарни дужници испуњењем солидарне облигације. Следом наведеног, право на повраћај има дужник који је испунио облигацију било у целости, било у делу који премашује висину његове обавезе регулисане унутрашњим односом солидарних дужника, односно сразмерно њиховом уделу у заједничкој имовини. Како је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, супротно жалбеним наводима тужене, правилна је одлука првостепеног суда којом је обавезана тужена да сразмерно њеном уделу у заједничкој имовини тужиоцу накнади 1/2 износа на име заједничке обавезе коју је подмирио тужилац из своје посебне имовине. Жалбени наводи тужене да је првостепени суд дозволио објективно преиначење тужбе, иако није поуздано утврдио да ли је тужена располагала монтажним објектом стеченим током брака, нису од утицаја на правилност побијане одлуке. Првостепени суд је дозволио објективно преиначење тужбе (којим је уместо стварноправног истакнут облигационоправни захтев), сматрајући да је то целисходно за коначно решење односа међу странкама и да неће продужити трајање парнице, а околност да ли је предметни објекат отуђен не утиче на правилност одлуке.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. Закона о парничном поступку, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду на основу члана 390. Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП. Иако првостепени суд није правилно обрачунао трошкове, јер тужиоцу као странци која је делимично успела у поступку, припада износ накнаде трошкова која се одмерава према висини тужбеног захтева са којим је успео у парници, а суд је трошкове поступка одмерио према процентуалном успеху тужиоца у односу на постављени захтев, будући да је жалбу изјавила само тужена, а одлука се не може преиначити на штету странке ако је само она изјавила жалбу (члан 395. ЗПП), потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде која је донета применом чл. 150, 153, 154. и 163. ЗПП, као и члана 277. ЗОО и одговара исходу спора.

Одлуку у ставу другом изреке, Апелациони суд у Београду је донео на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду да тужена није успела у поступку по жалби, због чега је одбијен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка на име састава жалбе и судске таксе на жалбу и другостепену одлуку.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић